

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 22. 6. 2022

takto:

Odvolání státního zástupce **Okresního státního zastupitelství v Chebu** a obžalovaného [REDAKCE], **narozeného** [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 26. 4. 2022 č. j. 4 T 32/2022–89 **se podle § 256 trestního řádu zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným, že v přesně nezjištěné době na počátku [REDAKCE] v [REDAKCE], na částečně oploceném pozemku parcelní č. [REDAKCE] nacházející se v katastrálním území [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro [REDAKCE], [REDAKCE] [REDAKCE] v rozporu s § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, a § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, nastražil dvě nášlapné kovové čelist'ové pasti, a v přesně nezjištěné době ve večerních hodinách dne [REDAKCE] se do jedné z pastí chytla samice Kočky domácí, jménem [REDAKCE], chovaná poškozeným [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kterou poškozený našel až dne [REDAKCE] v [REDAKCE], v důsledku sklapnutí pasti došlo u zvířete k poškození pravé zadní končetiny a roztržení kůže v tříselné oblasti, krvácení z otevřené rány, do níž i do kůže celého těla byly od much nakladené tisíce larev, zvíře bylo těžce dehydratováno, vyčerpáno, v septickém šoku, trpělo permanentní trýznivou bolestí, a to i při následné léčbě a rekonvalescenci, a poškozením stehenní kosti pravé zadní končetiny došlo u zvířete k trvalému poškození struktury stěny kosti, v důsledku čehož je zvíře trvale omezeno v pohybu, obratnosti a lovu ve venkovním prostředí.
2. Toto jednání obžalovaného okresní soud právně kvalifikoval jako zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a za to obžalovanému uložil podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to 2 ks nášlapných kovových čelist'ových pastí.
3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě **odvolání státní zástupce** Okresního státního zastupitelství v Chebu a **obžalovaný** [REDAKCE]. Oba svá odvolání písemně zdůvodnili, obžalovaný prostřednictvím svého obhájce.
4. **Státní zástupce** zaměřil podané odvolání v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Odkázal na trestní sazbu trestu odnětí svobody, kterou byl obžalovaný v této věci ohrožen, a na trest jím navržený v podané obžalobě. Zároveň se zabýval obsahem ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku a připomněl úvahy soudu I. stupně, který neshledal v případě obžalovaného žádné přitěžující okolnosti, ale naopak celou řadu okolností polehčujících.
5. Státní zástupce vyjádřil souhlas s postupem soudu I. stupně, pokud obžalovanému uložil podmíněný trest odnětí svobody a trest propadnutí věci, nicméně neztotožnil se s užitím

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

ustanovením § 58 odst. 1 trestního zákoníku nalézacím soudem. Připomněl, že v tomto případě se jedná o mimořádné snížení trestu odnětí svobody za okolností v § 58 odst. 1 trestního zákoníku uvedených, nicméně vzhledem k tomu, že doznání obžalovaného ke spáchané trestné činnosti nebylo úplné (obžalovaný nesouhlasil s užitou právní kvalifikací a měl dokonce za to, že jeho jednání není trestným činem, nýbrž pouze přestupkem), proto k takovému „doznání“ nelze přihlížet jako k výrazné polehčující okolnosti.

6. Za dané situace měl být obžalovanému uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby (2 roky) a jeho výkon měl být podmíněně odložen na zkušební dobu okolo 2 let. Proto státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému uložil trest v intencích jím podaného odvolání.
7. **Obžalovaný** v podaném odvolání popřel, že by se dopustil zločinu, z jehož spáchání je viněn. Dle jeho názoru mělo být stíhané jednání posouzeno nikoli jako trestný čin, ale jako přestupek. Pokud by se mělo jednat o trestný čin, bylo možno uvažovat pouze o kvalifikaci dle ustanovení § 302 odst. 1 trestního zákoníku.
8. Jak ostatně dovodil i soud I. stupně, trestní zákoník v žádném svém ustanovení nedefinuje pojem týrání, v literatuře jsou jako týrání definovány různé způsoby. Pokud jde o soudem shledávaný znak týrání, pak měl být podřazen pod ustanovení § 4 odst. 1 písm. y) zákona na ochranu zvířat, dle něhož se za týrání považuje „jiné jednání v rozporu s tímto zákonem, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete“. Obžalovaný nechtěl chytit či dokonce usmrtit kočku poškozeného, ale lišku, která ničila jeho chovatelské snahy. Z toho důvodu nelze hovořit ani o subjektivní stránce trestného činu, tedy o úmyslném zavinění, protože obžalovaný si vůbec neuvědomil, co se může stát. V daném případě se tak jedná pouze o nedbalost. Navíc nelze akceptovat, aby každé týrání zvířete bylo automaticky považováno za surové či trýznivé jen proto, že obecně je otázka zacházení se zvířaty vnímána společností velmi citlivě. Pokud tedy nedošlo k usmrcení zvířete, ale pouze k jeho poranění, a jeho usmrcení ani nebylo úmyslem obžalovaného, nedosahuje společenská nebezpečnost jednání obžalovaného (správně zřejmě společenská škodlivost) takové intenzity, aby bylo namísto postupovat podle trestněprávních předpisů. V tomto případě tak mělo dojít k užití ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, tedy ustanovení o subsidiaritě trestní represe.
9. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že pro postup navržený obžalovaným nejsou splněny zákonné podmínky, nelze hovořit o trestném činu v jeho kvalifikované skutkové podstatě. Nebylo prokázáno, že by dotčené zvíře mělo trvalé zdravotní následky. Ty byly pouze předpokládány a za této situace je třeba postupovat dle zásady *in dubio pro reo*. V úvahu by tak přicházela pouze právní kvalifikace dle ustanovení § 302 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný proto navrhl, aby byl buď obžaloby zproštěn, či jeho věc byla „postoupena pro jednání jako přestupek“, nebo v případě uznání viny aby došlo ke změně právní kvalifikace výše naznačené a trestní stíhání proti obžalovanému bylo podmíněně zastaveno.
10. Strany měly možnost vyjádřit se vzájemně k podanému odvolání. Státní zástupkyně intervenující ve veřejném zasedání u odvolacího soudu považovala odvolání obžalovaného za nedůvodné a navrhla jeho zamítnutí postupem podle § 256 trestního řádu.
11. Obžalovaný zaslal Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím svého obhájce „repliku“ k odvolání státního zástupce, v níž uplatnil obdobnou argumentaci jako ve svém odvolání. Pokud pak jde o konečný návrh, korigoval jej tak, že pokud by došlo ke změně právní kvalifikace jednání obžalovaného dle § 302 odst. 1 trestního zákoníku, aby byl obžalovanému uložen mírný výchovný trest.

12. Krajský soud v Plzni přezkoumal z podnětu odvolání obou odvolatelů postupem podle § 254 trestního řádu zákonost a odůvodněnost výroků rozsudku nalézacího soudu, proti nimž odvolatelé brojili, přezkoumal zároveň řízení, které jim předcházelo. Z podnětu odvolání státního zástupce věnoval pozornost výroku o uloženém trestu a za situace, kdy toto odvolání bylo podáno v neprospěch obžalovaného, nebyl vázán zákazem změny k horšímu (zákazem *reformationis in peius*). Z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumával napadený rozsudek ve všech jeho výrocích. K vadám, které nebyly odvolateli vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláními napadených. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.
13. Předně je nutno uvést, že soud I. stupně se při projednání této trestní věci nedopustil podstatných vad řízení, pro které by bylo nutno napadený rozsudek rušit z titulu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Takové vady ostatně oběma odvolateli namítány ani nebyly. Rozsah dokazování pak odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a jeho vyhodnocení § 2 odst. 6 trestního řádu. Pokud jde o výstupy z provedených důkazů, soud I. stupně je odrazil ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku. Na ten je možno pro stručnost odkázat, protože ani proti skutkovým zjištěním soudu I. stupně oba odvolatelé námitky nevznášeli.
14. Krajský soud má za to, že soud I. stupně užil na jednání obžalovaného i odpovídající právní kvalifikaci. Přesvědčivě vysvětlil v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu, jakými úvahami se i při právním posouzení věci řídil, a ty pak odpovídají znění skutkové podstaty stíhaného zločinu. Pokud jde o poukaz soudu I. stupně na ustanovení zákona na ochranu zvířat vymezující pojem týrání, opřel okresní soud své úvahy o odborné vyjádření [REDAKCE] veterinární správy [REDAKCE] a vysvětlil i důvody, proč tak postupoval. Podrobně pak zejména v odst. 6 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, z jakých důvodů přistoupil k užití kvalifikované skutkové podstaty stíhaného trestného činu. S úvahami okresního soudu lze souhlasit, i pokud jde o zjištěný stupeň zavinění obžalovaného a subjektivní stránku jeho jednání, v tomto směru by krajský soud musel jen opakovat úvahy soudu I. stupně. Ten ve svém rozhodnutí reagoval na většinu námitek uplatněných obžalovaným v podaném odvolání a s nimi se přílehavě a způsobem odpovídajícím trestnímu řádu vyrovnal.
15. Ani krajský soud nesdílí názor obžalovaného, že v daném případě nejde o trestný čin, avšak jiným orgánem by zažalovaný skutek mohl být posouzen jako přestupek. Stejně tak nelze akceptovat mínění obžalovaného, že jeho jednání je možno posoudit pouze jako nedbalostní. I krajský soud sdílí závěr soudu I. stupně, že se v daném případě jednalo o nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Motiv a smysl jednání obžalovaného je zřejmý a musel si být vědom, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Ostatně jak vyplynulo z provedeného dokazování, již v minulosti byla obžalovaným odchycena jiná kočka poškozeného a nikoli zvíře, která obžalovanému ničila chov. Pokud pak bylo obžalovaným alternativně navrhováno podmíněně zastavit trestní stíhání po případné změně právní kvalifikace ve prospěch odvolatele (k čemuž však důvod nebyl), i tak by nebylo možno postupovat ve smyslu § 307 odst. 1 trestního zákoníku vzhledem k tomu, že pro takový postup je vyžadováno doznání pachatele včetně zavinění, k čemuž v daném případě nedošlo.
16. Pokud pak odvolatel namítal, že kočce poškozeného nebyl způsoben trvalý následek a takový závěr se pohybuje pouze ve formě předpokladů či spekulací, je třeba uvést, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že u kočky poškozeného došlo k **trvalému** poškození zdraví, tedy devastujícímu zranění pravé pánevní končetiny s důsledky plynoucím zejména pro pohybové ústrojí zvířete a jako **další** možný trvalý následek lze předpokládat i hrozící amputaci končetiny.
17. Za této situace krajský soud dovodil, že i právní kvalifikace jednání obžalovaného byla užita

v souladu se zákonem.

18. Citlivě pak okresní soud přistoupil k otázce druhu a úměry uloženého trestu. Zvážil veškeré okolnosti případu, motiv obžalovaného, jakož i jednání obžalovaného po činu a jeho dosavadní trestní bezúhonnost. Za dané situace lze vzhledem k okolnostem případu akceptovat postup soudu I. stupně o mimořádném snížení trestu odnětí svobody dle § 58 odst. 1 trestního zákoníku co do výměry uloženého trestu, včetně stanovené délky zkušební doby. V souladu se zákonem je i obžalovanému uložený trest propadnutí věci.
19. Z důvodů shora popsaných tedy krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti obou podaných odvolání, která jako taková zamítl postupem podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 22. 6. 2022

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu